

Én sem vagyok kőből,
telítődve hévvel
biz sokat hergelődöm,
sötétség, ha beáll
önkezem kalapál
pinámon, alig győzőm
a számat betömni,
erre való holmi,
mi fedte eddig szőröm.

Így aztán siessen
vissza, egész testem
égeti a nagy várás,
mert drága férjecském,
néhai bőszt kecském
el se húzza majd száját,
ha engem megnyergel,
ellátja sok nedvvel
a szám és mellem táját.

Íródott ez a vers
amikor a sors vert
oktalan szüzességgel,
akárha férfikéz
alól az sok merész
szó megjelen és ég el,
ölecském kínjait
pirulva írom itt
vágyam papíron vízjel.

Életünk, 2011/11–12.

Zalán Tibor 1954-ben született Szolnokon.
Verset, prózát és drámát egyaránt ír. József Attila-díjas.

Prágai Tamás

A KÖLTŐ IS SZERÉNYEBB, HA JÓ AZ ALKONY...

„...szemetek...!”
Batsányi János

Nincs miért nem írni itt. Már nem veszélyes
vitriolozni, lúgozni sem a stílust,
bemártani a szárat ebbe-abba, amint az alkalom jó,
tündérkéim!
terazon, reggel, kávé mellett mindenki költő.

Tolni sorra sort, lélegzetvétel nélkül, ez a munka
– nincs szuszogás, semmit sem túllihegni! –,
nem szabad, nem kell ritmust habarni sem,
tündérkéim!
a verskocktállal teli, plexi poharában.

Csak sorra sor. A leütés estig legyen meg,
teljen a gramma száma be, műszakzárás felé,
langy vágóhíd-melegben, midőn az alkonyrózsa hajt,
tündérkéim!
sertés ezertíz, és megvult még ötszáznégy marha.

Költőnél talán mészáros sincs szerényebb,
ha böllérekést letéve újabb tetre készül.
Már tőlem ne tartsátok! ha ihlet szesze hevít,
tündérkéim!
vigyázó falaknak hátamat vessétek.

Parnasszus, 2011/4.

Prágai Tamás 1968-ban született Budapesten.
Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.